

И по веднъжъ на хиляда години ще го изваждамъ да види свѣта и да поживѣе. И тогава или още по дълбоко ще потъне, или — ако се е поправилъ — ще възлѣзе хей тамъ, на звездата, която блѣщука горе на небето!

Царь Александръ II Освободитель

ОМАГЪОСАНЪ ЗАМЪКЪ

приказка отъ С. М. Перски

Въ Швейцария, на брѣга на чудно синьо езеро, живѣлъ нѣкога единъ богатъ царь. Той ималъ три сина, и три ата умни и хубавци. Голѣмиятъ се казвалъ Леополдъ, срѣдниятъ — Робертъ, а малкиятъ — Конрадъ. Най-добъръ, най-уменъ и най-хубавъ билъ Конрадъ — и стариятъ царь го обичалъ повече отъ другитѣ.

Когато навършилъ двадесетъ години, Леополдъ казалъ на баща си:

— Мили татко, чувствавамъ се много притѣсненъ въ замѣка и животътъ въ него ме измъчва. Благослови ме и ме пусни да странствувамъ.

Старецътъ навелъ замислено бѣлата си глава и отговорилъ:

— Леополде, ти си царски синъ и не

бива да излагашъ живота си на опасности, като обикновенитѣ рицари. Стой си въ кѣщи.

Но мисълта за пѣтешествие здраво заседнала въ главата на младия князь. Леополдъ молилъ баща си да го пусне, — иначе щѣлъ да умре отъ мъка и огорчение въ бащиния си замѣкъ.

Царьтъ видѣлъ, че не може да задържи сина си. Той си въздъхналъ дълбоко и заповѣдалъ на домакина на двореца да даде на голѣмия му синъ една трета отъ богатството, да му приготви скъпо оржие отъ злато и стомана, а слугитѣ да му оседлатъ най-хубавия конь отъ конюшната.

— Сега, сине мой, — казалъ царьтъ, — ти имашъ всичко, което ти е необходимо за пѣтуване. Върви и нека Божията благословия бѣде съ тебе.

Той нѣжно пригърналъ сина си, а младиятъ князь скочилъ на коня и казалъ:

— Мили татко, точно следъ година ние пакъ ще се видимъ. Ако ли се не върна до тогава, не ме чакай, а си знай, че не съмъ между живитѣ.

Като казалъ това, той смушкалъ коня и заминалъ.

Стариятъ царь бавно се отправилъ за покойтѣ си. Сърдцето му било изпълнено съ скръбъ. Той предчувствувалъ, че ще се мине много време, докато отново пригърне сина си.

Минали дни, минали месеци. Станало година, откакъ Леополдъ заминалъ по чужди страни. По цѣли дни стоелъ стариятъ царь на прозореца и чакалъ сина си. Но Леополдъ се не връщалъ. Изтекълъ още единъ месецъ. Старецътъ загубилъ всѣкаква надежда. Той се затварялъ въ стаята си и оплаквалъ сина си, както се оплаква покойникъ.

По това време срѣдниятъ синъ навършилъ двадесетъ години. Единъ день и той казалъ на баща си:

— Мили татко, позволи ми да замина. Стѣга ми се душата въ тоя замѣкъ. Искамъ да ида въ Италия и да си намѣря тамъ мома да се ожена. Веднага следъ сватбата ще се върна при тебе и никога вече не ще те напускамъ.

— Сине мой, — казалъ тѣжно царьтъ, — бива ли да се излагашъ на опасности, само за да си вземешъ жена отъ чужбина? Избери си нѣкоя отъ момитѣ на нашата страна и живѣй съ нея тукъ въ миръ и щастие.

— Не, не, мили татко! — настоялъ Робертъ. — Азъ искамъ да видя хора и свѣтъ; ако ме не пуснешъ, отъ мъка ще заболѣя и ще умра.

Нѣмало що да се прави: царьтъ се съгласилъ; той подарилъ и на втория си синъ